

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **BARVY A LAKY HOSTIVAŘ, a. s.**, se sídlem Praha 10, Průmyslová 11, zastoupeného JUDr. Rostislavem Silným, advokátem se sídlem Praha 6, Na Petynce 38, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení **Hoechst GmbH**, se sídlem Spolková republika Německo, Frankfurt am Main, Industriepark Hoechst/E 416, zastoupené JUDr. Janem Matějkou, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 32, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2010, č. j. 7 Ca 3/2008 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. O-360130 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl předseda

žalovaného rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 6. 2006, sp. zn. O-360130, č. j. 41523/2005, kterým byla žalobci zamítnuta přihláška ochranné známky sp. zn. O-360130 ve znění *HOSTAGRUND – ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI* pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: pro veškeré výrobky ve třídě 2 a dále pro služby organizačního poradenství při řízení podniku, zejména v oblasti výroby a vývoje nátěrových hmot, poskytování informací a poradenství v oboru prodeje nátěrových hmot a tiskových barev ve třídě 35; pro služby obchodní administrativa, služby velkoobchodního prodeje, propagační činnost, a zásilková služba přes Internet ve třídě 35 mezinárodního třídění výrobků a služeb byla přihláška ochranné známky postoupena k zápisu do rejstříku. Žalovaný tím částečně vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení, podaným podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Na základě těchto námitek žalovaný shledal, že přihlašované slovní označení je podobné namítaným mezinárodním ochranným známkám osoby zúčastněné na řízení (*Hostapon*, *Hostaquick*, *Hostaflex*, *Hostapur*, *HOSTALEN*, *Hostaperm*, *Hostacerin*, *Hostaform*, *HOSTAPAL*, *Hostasol*, *Hostalux* atd.), a proto nelze vyloučit pravděpodobnost záměny přihlašovaného slovního označení s namítanými mezinárodními slovními ochrannými známkami. Dále dovodil, že část výrobků a služeb, pro které bylo přihlašované slovní označení nárokováno, je v porovnání s výrobky a službami chráněnými namítanými mezinárodními ochrannými známkami shodné a podobné, a proto existuje pravděpodobnost jejich záměny či asociace na straně veřejnosti. Námitky osoby zúčastněné na řízení podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o ochranných známkách naopak žalovaný zamítl jako nedůvodné.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 31. 5. 2010, č. j. 7 Ca 3/2008 - 70, zamítl.

Městský soud v odůvodnění rozsudku nejprve konstatoval, že všechny namítané starší ochranné známky mají s napadeným přihlášeným slovním označením společnou předponu o pěti písmenech „*HOSTA*“ a nikoliv pouze o čtyřech písmenech „*HOST*“, jak bylo tvrzeno v žalobě. Přihlašované slovní označení má rovněž jiný počet písmen, než uvádí žalobce, a to 28, nikoliv jím tvrzených 29 písmen.

Z hlediska právního hodnocení věci městský soud uvedl, že osoba zúčastněná na řízení namítala podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách podobnost přihlašovaného označení s jejími staršími mezinárodními ochrannými známkami a shodnost a podobnost výrobků a služeb, na něž se přihlašované označení a namítané ochranné známky vztahují. Předpokladem pro zamítnutí přihlášky ochranné známky je přitom již pouhé nebezpečí záměny na straně relevantní veřejnosti. Žalobce naopak tvrdil, že žalovaný neposuzoval pravděpodobnost asociace přihlašovaného označení *HOSTAGRUND – ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI* s namítanými ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení, nýbrž jen pravděpodobnost asociace žalobcovy již dříve zapsané ochranné známky ve znění *HOSTAGRUND* (č. 189966); to považoval za rozporné s principem ochrany dobré víry podle § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách.

Rovněž namítal, že celý slogan musí být posuzován jako celek a nelze jej atomizovat. Městský soud tyto námitky posoudil jako nedůvodné s tím, že žalovaný jednoznačně posuzoval přihlašované označení jako celek a přihlášku ochranné známky částečně zamítl pro podobnost dominantního prvku s namítanými mezinárodními ochrannými známkami, neboť zbývající nedistinktivní část přihlašovaného označení k odlišení porovnávaných označení nepostačovala. Městský soud zhodnotil, že u ochranných známek složených z několika prvků může vyvolat zaměnitelnost i jen jediný z nich, pokud je natolik výrazný a dominantní, že při posuzování celkového dojmu dotčeného označení odsune ostatní prvky do pozadí. Rovněž konstatoval, že je zcela zřejmé, že žalovaný vůbec neposuzoval zaměnitelnost ochranné známky žalobce č. 189966 ve znění *HOSTAGRUND*, když tato již dříve zapsaná ochranná známka žalobce nebyla námitkami napadena. Žalobcem tvrzený rozpor postupu žalovaného s § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách tak městský soud neshledal.

Dále městský soud uvedl, že zaměnitelnost je třeba posuzovat z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického; k závěru o zaměnitelnosti pak může postačovat shoda i v jediném z těchto hledisek. Žalovaný se všemi těmito hledisky zabýval a městský soud se s ním ztotožnil v tom, že z hlediska vizuálního je dominantním prvkem přihlašovaného označení i namítaných ochranných známek prvek *HOSTA*; tento prvek tvoří úvodní část přihlašovaného označení a je, s ohledem na čtení zleva, logicky místem prvotního vizuálního vjemu spotřebitele. Totéž platí i z hlediska fonetického, neboť i při sluchovém vjemu dává spotřebitel větší význam počáteční části slov. Dominantní postavení distinktivní části (*HOSTAGRUND*) nepopírá ani žaloba, když připouští, že další část přihlašovaného označení (*ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI*) je nedistinktivní. Městský soud tak uzavřel, že dominantní distinktivní prvek *HOSTA* je ve shodě se způsobem tvorby namítaných mezinárodních ochranných známek osoby zúčastněné na řízení (prvek *HOSTA* doplněný koncovou částí složenou z jednoho až pěti písmen) a spotřebitel by nepochybně mohl pokládat přihlašované označení za součást známkové řady osoby zúčastěné na řízení. Slogan *ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI* je jen nedistinktivním doplňkem úvodního dominantního prvku *HOSTAGRUND* a nemůže, dle názoru městského soudu, skutečně vyloučit nebezpečí záměny či asociace s namítanými ochrannými známkami, a to ani z hlediska většího počtu písmen a slov v přihlašovaném označení, ve srovnání s namítanými ochrannými známkami.

Městský soud tak uzavřel, že žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem; správní uvážení bylo učiněno v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Žalovaný své závěry o podobnosti přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami řádně odůvodnil, přičemž jeho závěry nejsou v rozporu se zásadami známkového práva. K tvrzení žalobce ze dne 3. 9. 2008 o tom, že aktuální známková řada osoby zúčastněné na řízení obsahuje pouze 21 ochranných známek a nikoliv 30, jak uváděl žalovaný, městský soud nepřihlédl, neboť toto tvrzení (žalobní bod) nebylo uplatněno ve lhůtě pro podání žaloby.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především uvádí, že je vlastníkem starší slovní ochranné známky č. 189966 ve znění *HOSTAGRUND* s datem práva přednosti 17. 1. 1995, a to pro seznam výrobků a služeb (2) *barvy s antikorozivními vlastnostmi k ochraně kovových konstrukcí, vystavených přímým povětrnostním vlivům*, a vlastní i starší slovní komunitární ochranné známky č. 3362101 ve znění *HOSTAGRUND* s datem práva přednosti 22. 9. 2003 a s vyznačením seniority k ochranné známce O-360130 (přihlašované označení *HOSTAGRUND – ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI*), a to pro seznam výrobků a služeb (2) *paints, varnishes and lacquers; coating compositions; preservatives against rust and against deterioration of wood*. Uvádí, že osoba zúčastněná na řízení podala námitky na základě třiceti svých starších mezinárodních ochranných známek. Tyto ochranné známky vyjmenovává a konstatuje, že mnohé z nich (např. *Hostaquick* a *Hostathion*) již nejsou, a ani v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného nebyly, v ČR v platnosti. V tomto kontextu namítá, že žalovaný nevzal při svém rozhodování v potaz aktuální stav důkazů; to způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které je výsledkem libovůle. Správní orgány i soudy jsou přitom vázáni zásadou volného hodnocení důkazů, musí proto odůvodnit, které z navržených důkazů provede a které nikoliv a z jakého důvodu.

Namítá dále, že se městský soud nevyjádřil ke všem žalobním bodům; odůvodnění rozsudku je nesrozumitelné a tvrzení soudu nejsou řádně odůvodněna. Stěžovatel se dovolává též § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách (předpoklad dobré víry) a tvrdí, že žalovaný neposuzoval pravděpodobnost asociace přihlašovaného označení *HOSTAGRUND – ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI* ve vztahu k namítaným ochranným známkám osoby zúčastněné na řízení, nýbrž nepřípustně posuzoval pravděpodobnost asociace stěžovatelovy zapsané ochranné známky *HOSTAGRUND* (č. 189966).

Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem městského soudu, že je dominantní distinktivní část přihlašovaného označení ve shodě se způsobem vzniku namítaných mezinárodních slovních ochranných známek osoby zúčastněné na řízení a že spotřebitel by přihlašované označení mohl pokládat za součást známkové řady této osoby. Tato úvaha totiž předpokládá, že průměrný spotřebitel zná pouze známkovou řadu zúčastněné osoby a zcela pomíjí stěžovatelovu zapsanou ochrannou známku *HOSTAGRUND*.

Konečně stěžovatel namítá, že ochranné známky osoby zúčastněné na řízení jsou zapsány především ve třídě (1) mezinárodního seznamu výrobků a služeb, což není shodná ani zaměnitelná klasifikace s výrobky, pro které stěžovatel přihlašoval označení č. 360130. Je přesvědčen, že dikce § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách proto nebyla naplněna.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí s tím, že setrvává na svých závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti taktéž navrhuje její zamítnutí a obhajuje správnost napadeného rozhodnutí žalovaného i rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Městský soud při svém rozhodování vycházel z ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, dle kterého je překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při kumulativním splnění dvou podmínek. Těmi jsou jednak shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou, jednak shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují (srov. například rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2007, č. j. 9 Ca 212/2005 - 64, publikovaný pod č. 1897/2009 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 – 141; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitkám osoby zúčastněné na řízení, podaným podle shora citovaného ustanovení zákona o ochranných známkách, shledal, že přihlašované slovní označení ve znění *HOSTAGRUND – ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI* je podobné namítaným mezinárodním ochranným známkám (jak jsou uvedeny výše), a proto nelze vyloučit pravděpodobnost záměny přihlašovaného slovního označení s namítanými mezinárodními slovními ochrannými známkami. Současně dovodil, že část výrobků a služeb, pro které bylo přihlašované slovní označení nárokováno, je v porovnání s výrobky a službami chráněnými namítanými mezinárodními ochrannými známkami shodnými a podobnými, a proto existuje i pravděpodobnost jejich záměny či asociace na straně veřejnosti.

Stěžovatel vedl svou včas uplatněnou žalobní argumentaci pouze v rovině námitek, týkajících se posuzování podobnosti přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami, tj. zpochybňoval pouze jednu z kumulativních podmínek pro aplikaci § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Poprvé až v kasační stížnosti uplatnil námitky, týkající se posuzování shodnosti či podobnosti výrobků a služeb a uváděl, že jím přihlašované označení bylo přihlašováno do jiné třídy výrobků a služeb, než v jaké jsou převážně zapsány namítané ochranné známky osoby zúčastněné na řízení. Takto uplatněný kasační důvod nesprávného posuzování shodnosti či podobnosti výrobků a služeb je však podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustný, neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se proto nemohl takto uplatněným kasačním důvodem zabývat. Stejně bylo nutno naložit i s námitkou, že žalovaný nevycházel při rozhodování z aktuálně zjištěného skutkového stavu, a dopustil se

tak libovůle, pracoval-li s třiceti namítanými ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení, ačkoliv mnohé z nich nebyly v rozhodné době platné na území ČR. Toto tvrzení ovšem stěžovatel vznesl poprvé až v doplnění žaloby ze dne 3. 9. 2008; takto uplatněný žalobní bod byl uplatněn v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je možné rozšířit žalobu o dosud neuplatněné žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Městský soud se tak touto námitkou nezabýval, neboť správně vyhodnotil, že jde o žalobní bod uplatněný opožděně. Z toho důvodu je tato námitka nepřípustná i v kasačním řízení podle § 104 odst. 4 s. ř. s. K výkladu § 104 odst. 4 s. ř. s. lze stěžovatele odkázat například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155, publikovaný pod č. 1743/2009 Sb. NSS, dle kterého toto ustanovení *„nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.“*

Pokud jde o námitky meritorně projednatelné, Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nutné vyjádřit se k rozsahu přezkumu rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví soudy rozhodujícími ve správním soudnictví. Na tomto místě lze odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 119/99 – 32, dle něhož *„zjištění zaměnitelnosti přihlášeného označení s již zapsanou ochrannou známkou nebo s přihlášeným označením s dřívějším právem přednosti a z toho vyplývající zásah do starších práv majitele známky či přihlašovatele dříve přihlášeného označení, je otázkou skutkovou. Vlastní posouzení zaměnitelnosti je věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem (§ 34 odst. 5 spr. ř.).“* Na toto rozhodnutí obsahově navazuje rozsudek téhož soudu ze stejného dne č. j. 7 A 147/99 – 35, v němž soud dospěl mimo jiné k závěru, že *„[s]oud může rozhodnutí Úřadu zkoumat v mezích žaloby jen z hlediska ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu, tj. zda žalobou napadené rozhodnutí obsahuje úvahu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o zaměnitelnosti či naopak o nezaměnitelnosti ochranných známek, zda taková úvaha neodporuje spisu (...), skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná“*. Stejně rozhodl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, publikovaném pod č. 1064/2007 Sb. NSS, v němž uvádí: *„V napadeném rozhodnutí se městský soud zcela správně zaměřil na hodnocení, zdali úsudek žalovaného je logicky možným závěrem vycházejících z premis, které byly nastoleny.“* Z citovaných rozhodnutí dále vyplývá, že soud nemůže namísto hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Tím by překročil svou pravomoc. Soud může zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí na základě konkrétní žalobní námitky posoudit pouze z hlediska jeho souladu či rozporu se zákonem; správnímu orgánu případně může uložit povinnost rozhodnout o věci znovu, za respektování zákonných ustanovení, avšak nemůže ho zavázat pouze k jinému hodnocení zjištěných skutečností, pokud původní hodnocení nevybočovalo ze zákonných mezí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 – 141, se k této otázce dále dodává, že *„Úřadu* (průmyslového vlastnictví) *je dán ze zákona široký prostor pro správní uvážení, k čemuž je dále třeba přičíst, že při rozhodování o*

pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky sehrávají svou roli i subjektivní kritéria. Aby bylo možno co nejvíce minimalizovat dopad těchto negativních okolností na rozhodování, je o to více třeba striktně trvat na podrobném a zejména přesvědčivém odůvodnění každého vydaného rozhodnutí, a to především v rozsahu účastníky namítaných skutečností.“

Jestliže tedy stěžovatel obecně namítal, že se městský soud nevyjádřil ke všem žalobním bodům, že je odůvodnění rozsudku nesrozumitelné a že tvrzení soudu nejsou řádně odůvodněna, nelze s ním souhlasit. Městský soud zcela dostál judikaturou aprobovanému způsobu přezkoumávání rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví, tedy směřoval svou pozornost v rámci žalobních bodů k tomu, aby posoudil, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, zda jeho závěry odpovídají skutkovým zjištěním a zda jsou logické.

Především Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými stěžovatelovy námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. Stěžovatel tuto argumentaci uplatnil ve zcela obecné rovině, bez jejich bližšího konkretizování, proto na ni Nejvyšší správní soud také ve zcela obecné rovině nahlížel. Z rozsáhlé judikatury zdejšího soudu k tomuto tématu (srov. například rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) se podává, že rozsudek soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný; dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Žádné takové pochybení Nejvyšší správní soud neshledal.

Z judikatury zdejšího soudu (například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) se dále podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; rovněž proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných či situace, kdy odůvodnění obsahuje toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud ověřil, že se městský soud

vyjádřil ke všem žalobním bodům stěžovatele a své závěry patřičně a srozumitelně odůvodnil. Nedopustil se tedy v tomto směru žádného pochybení.

Stěžovatel se dále dovolává § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách (předpoklad dobré víry) a tvrdí, že žalovaný neposuzoval pravděpodobnost asociace přihlašovaného označení *HOSTAGRUND – ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI* ve vztahu k namítaným ochranným známkám osoby zúčastněné na řízení, nýbrž nepřípustně posuzoval pravděpodobnost asociace jeho již dříve zapsané ochranné známky *HOSTAGRUND* (č. 189966). Zde je především třeba opět konstatovat, že takto vznesená námitka se nese toliko v obecné rovině, neboť stěžovatel vůbec nekonkretizuje důvody, podle kterých usuzuje na to, že byla posuzována jeho zapsaná ochranná známka a nikoliv jím přihlašované označení. Vzhledem k absenci konkrétních tvrzení stěžovatele mohl tedy Nejvyšší správní soud tuto námitku opět vypořádat pouze obecně.

Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách stanoví, že *vlastník starší ochranné známky nebo uživatel staršího označení uvedeného v § 7 odst. 1 písm. g) není oprávněn požadovat prohlášení pozdější shodné či podobné ochranné známky za neplatnou (§ 32), popřípadě bránit jejímu dalšímu užívání, jestliže strpěl její užívání po dobu 5 let ode dne, kdy se o tomto užívání dozvěděl, ledaže by přihláška pozdější ochranné známky nebyla podána v dobré víře.* Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu, že z ničeho nevyplývá, že by žalovaný v nyní posuzovaném případě jakkoli posuzoval již zapsanou ochrannou známku č. 189966 ve znění HOSTAGRUND s právem přednosti 17. 1. 1995; ani osoba zúčastněná na řízení proti ní nikterak nebrojila. Tato zapsaná ochranná známka stěžovatele, ani práva s ní spojená, nebyla v přezkoumávaném řízení nikterak dotčena. Žalovaný posuzoval výlučně přihlašované označení, jehož dominantní prvek je shodný s již exitující známkou stěžovatele; to že částečně zamítl přihlášku přihlašovaného označení *HOSTAGRUND – ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI* nemělo žádný vliv na trvání a existenci ochranné známky stěžovatele ve znění *HOSTAGRUND*.

Žalovaný posuzoval podobnost přihlašovaného označení s namítanými slovními ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které se podává, že *„[r]ozhodující pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele. Rozlišovací způsobilost [§ 4 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách], tj. schopnost individualizovat zboží od určitého výrobce nebo z určitého obchodního zdroje, se pohybuje od naprosté identity, shodnosti v některých prvcích, přes podobnost způsobující zaměnitelnost, až po naprostou odlišnost. Rozlišovací schopnost označení je proto nutno zkoumat vždy ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z více hledisek – vizuálního, fonetického, významového, porovnáváním druhu zboží a služeb či srovnáním dominantních prvků známkového motivu. (...) Právní úprava [§ 4 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách] ponechává na zhodnocení Úřadu průmyslového vlastnictví, zda přihlašované označení má dostatečnou rozlišovací způsobilost (distinktivitu). Při hodnocení schopnosti individualizovat zboží z určitého obchodního zdroje je nutno mít na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemně porovnat více označení či výrobků, že porovnává s obrazem v paměti či dřívějším sluchovým vjemem, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail. Zaměnitelnost může být proto dovozována jak z podobnosti v dominantním prvku, tak naopak*

z toho, že výrobek dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, takže vyvolávají shodný nebo velmi podobný celkový vjem.“ (rozsudek ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 – 153). Žalovaný posuzoval přihlašované označení jako celek a přitom shledal, že koncová část označení ve znění *ČESKÁ ZBRAŇ PROTI RZI* je reklamním sloganem, který není distinktivní, neboť obsahuje jen běžně užívaná slova a spotřebitele pouze popisně informuje o předpokládaném použití a vlastnostech výrobku HOSTAGRUND. Dominantním distinktivním prvkem přihlašovaného označení je část *HOSTAGRUND*, jejíž počáteční prvek *HOSTA* je vysoce dominantním. Žalovaný naznal, že přihlašované označení i namítané ochranné známky obsahují shodný podstatný prvek *HOSTA* a že přihlašované označení koresponduje s principem tvorby známkové řady osoby zúčastněné na řízení; proto nelze u průměrného spotřebitele vyloučit pravděpodobnost záměny označení, neboť by mohl považovat přihlašované označení za součást známkové řady osoby zúčastněné na řízení. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný podrobně a přesvědčivě odůvodnil, jak postupoval při posuzování podobnosti přihlašovaného označení a namítaných ochranných známek a proč se zaměřil právě na prvek „*HOSTA*“ ve slově *HOSTAGRUND*, které tvoří dominantní část přihlašovaného označení a které jediné má distinktivní potenciál; koncovým sloganem se žalovaný zabýval v tom rozsahu, že konstatoval, že postrádá rozlišovací způsobilost a nemůže vést k takovému odlišení přihlašovaného označení od známkové řady osoby zúčastněné na řízení, aby nemohlo dojít k pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti. K tomu srov. i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 119/99 – 32, z něhož se podává, že „*[o]značení mohou být zaměnitelná, je-li shoda či zaměnitelnost zjištěna i jen u jednoho ze slovních prvků střetnuvší se slovní známky s kombinovaným označením, které je složeno i ze slovních prvků, jde-li o takový známkový prvek, který by mohl u průměrného spotřebitele vyvolat možnost záměny výrobků nebo výrobců stejného nebo podobného druhu výrobků a uvést ho tudíž v omyl.*“

Stěžovatel konečně namítal, že nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle kterého je dominantní distinktivní část přihlašovaného označení ve shodě se způsobem vzniku namítaných mezinárodních slovních ochranných známek osoby zúčastněné na řízení a že spotřebitel by přihlašované označení mohl pokládat za součást její známkové řady. Dle stěžovatele to nedůvodně předpokládá, že průměrný spotřebitel zná pouze známkovou řadu zúčastněné osoby a zcela pomíjí stěžovatelovu zapsanou ochrannou známku *HOSTAGRUND*. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v souladu se shora popsanými zásadami soudního přezkumu rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví nelze považovat stěžovatelem rozporované závěry za závěry městského soudu. Jsou to závěry žalovaného, které pouze městský soud podrobil přezkumu stran dodržení mezí správního uvážení, zda nedošlo k libovůli a zda závěry žalovaného odpovídají pravidlům logického usuzování. Městský soud dospěl k tomu, že závěry a úsudky žalovaného jsou zcela v zákonných mezích správního uvážení a že jsou logicky provázané a navzájem si neodporují; tím závěry žalovaného aproboval. Pokud stěžovatel rozporuje dílčí úvahy žalovaného, aprobované městským soudem, aniž by však napadal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, nelze takto formulovanou kasační námitku posoudit jako důvodnou. Je-li totiž žalovanému dán *ex lege* prostor pro volnou úvahu, pak v žalobě či v případné kasační stížnosti lze proti této úvaze účinně namítat, že napadené správní rozhodnutí vůbec takovou úvahu neobsahuje, že taková úvaha překračuje zákonné meze (a

z jakých konkrétních důvodů), je v rozporu s obsahem spisu, odporuje obecným zásadám logického myšlení nebo trpí jinou obdobnou vadou. Stěžovatel však v kasační stížnosti samotné správní uvážení nezpochybňuje. Brojí pouze proti posouzení a hodnocení jednotlivých skutečností žalovaným (respektive městským soudem), předkládá alternativní náhled na věc, ovšem neosvědčuje překročení zákonem stanovených mezí původního správního uvážení. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že stěžovatel úvahu žalovaného, aprobovanou městským soudem, účinně nenapadl a jeho námitka proto není důvodná.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.) právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; v tomto řízení zdejší soud této osobě žádnou povinnost neuložil. Osoba zúčastněná na řízení pak ani nenavrhovala, aby jí soud přiznal právo na náhradu dalších nákladů řízení; nebyly tak shledány ani okolnosti zvláštního zřetele hodné, které by odůvodňovaly odchylný postup v otázce jejích nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu